

נהג אוטובוס אנד עצר את רכבו בחריקת בלמים. תוך כדי נסיעה על גבי הכביש העובר ליד הקבר הרומאי הניצב על גבעה קטנה המשקיפה אל חוף אשקלון, הבחין בדמות השרועה על החול ליד הכביש. תנוחת הגוף של האיש היתה בלתי רגילה. נהג האוטובוס ירד, התקרב אל המקום בו הבחין בדמות. השעה היתה חשע בקירוב, ביום השישי האחרון.

על גבי החול שכב פרקדן גבר בעל שיער מכסיף. לידו היה זרוק אקדה. ברכתו היה פצור חוד מכוסה בשיכבת פיה דקה. שלולית של דם נקתה במקום.

שוטרי משטרת אשקלון שהוזעקו למקום, לא היו צריכים לטרונ הרבה כדי לזהות את ההרוג. לכמה מהם הוא היה דמות מוכרת. האחרים למדו על זהותו לפי התעודות שנמצאו בכיסו. היה זה רוברט ("רובי") קופל, 52, כתב העולם הזה בבאר-שבע.

הצלם המשטרתי והקצינים, שהגיעו למקום, בדקו את הסיבה בקפדנות. הצורה בה נמצאה הגופה היתה אופיינית למצב של התאבדות. אולם בכיס המיקסטון של ההרוג נמצא מיסמך, שעורר מייד את השוטרים לבדוק גם אפשרות של רצח. היתה זו גלויה בכתביד, שנכתבה לפי מענו של קופל. היא נכתבה בידי צעיר, שקופל ראינו לצורך כתבה, שהופיעה לאחר הגלויות האחרונים של העולם הזה. גוסס הגלויה היה גוסס של מיכתב-איום. נאמר בה, שאם יעז קופל לפרסם את הנושא בו טיפל, יגמור אותו צעיר "את החשבון" עימו.

נציג הדרום

יום אחר לפני שנמצא ההרוג, ביום החמישי האחרון, הציג רובי את גלוית האיום בפני חבריו במערכת העולם הזה. "תראו מה שהוא כותב לי", אמר בליגלוג, "אולי כדאי שנפרסם זאת במדור מכתבים?"

בקאריירה הקצרה שלו כעיתונאי, קיבל רוברט קופל מכתב-איום לא מעטים. הוא למד להתייחס אליהם בביטול. אחרי שהתנסה בכך שכתבי מכתבים כאלה אינם מתכוננים

רוברט קופל (בכונתה שחורה) כחובש קרבי בחטיבה 8

לצבא הבריטי, היה בין החיילים הבריטיים שסונו בזמנו כי מיבצע דנקיק. בתום המלחמה נשאר בכריטיניה במשך שנתיים נוספות ולמד אמנות. כאשר חזר לארץ ב-1947, התגייס רובי ללח"י, היה פעיל במחתרת ואף נעצר מספר פעמים בידי המשטרה הבריטית.

במלחמת העצמאות התגייס רובי לחטיבה 8 ושרת תחת פיקודו של האלוף יצחק שדה בתור חובש קרבי. במלחמה הכיר את אשתו לעתיד, חנה, שהיתה אז אחות מוסמכת בבית-החולים תל-השומר. ימים מספר לפני חום המלחמה הם נישאו.

קופל נשאר בצבא בצה"ל שנה נוספת, שימש כמדריך בקורס חובשים. אחרי שיחרורו הצטרף לקבוצת שילר, שם נולדו לו שני ילדיו, מיכל ויוחנן. בקבוצת שילר עסק רובי קופל בהדרכת נוער עולה. כעבור מספר שנים הוצע לו על-ידי הסוכנות להדריך נוער עולה בעיר. הוא עבר להתגורר ברחובות וב-1957 הקים את מרכז הנוער הראשון בארץ, בקריית-גת. הוא היה בין הראשונים שהגו את רעיון מרכזי הנוער, שעשרות מסוגם צצו במשך השנים ברחבי הארץ.

לפני כעשר שנים עבר קופל להתגורר בבאר-שבע, שם שימש כמנהל בית-הפקיד. בשלב זה החל מיקצוע העיתונות לקסום לו. הוא החל להתעסק בעיתונות ככתב כלכלי ב"באר-שבע של עיתונים כלכליים. לפני שלוש שנים הצטרף למערכת העולם הזה.

לגבי עיתונאי שהחל את הקאריירה שלו בשלב מאוחר בחייו, הגיע קופל להישגים עיתונאיים לא מבוטלים. קפדן וחרוץ, הוא יצר רושם של עיתונאי ותיק העוסק במיקצועו זה עשרות שנים.

חידה בלתי-מבוענת

מה קרה לרוברט קופל, מאז נטש את המערכת ביום החמישי האחרון ועד שנתגלתה גחיתו בבוקר יום ה' מחת?

ברור שביום חמישי בערב עדיין שהה בתל-אביב, שם

איש מבין אלה שפגשו בו אותו יום, לא היה מעלה בדעתו שזה אדם המתכנן להתאבד בטרם יחלפו 24 שעות. מבחינה מסויימת היה רובי יוצא-דופן בין חברי המערכת של העולם הזה. הוא היה מבוגר בשנים משכבת הגיל הממוצעת במערכת — בן 52. כליד וינה שבאוסטריה, משם עלה לפני 34 שנה, היה רובי הממושקף ובעל השיער המכסיף, ספוג כולו בחותם המינהגים והנימוסים האירופיים. הוא היה מאופק, שקט מטבעו, ידידותי, גלילי. למרות

מותו של רובי

מתגוררת בתו הסטודנטית בחדר שכור. אחד מחברי המערכת פגשו בכיכר מלכי-ישראל. עורך-דין מידידו סיפר כי בשעות הערב טילפן קופל אליו, הזמין אותו ואת משפחתו לבוא להתארח אצלו בשבת. בגלל עיסוקיו של אותו פרק ליט נדחה הביקור המתוכנן לשבת הבאה.

לא היה גם דבר אחד בהתנהגותו או בדבריו של רוברט קופל שהיה עשוי להצביע על כוונתו להתאבד. היו לו אומנם בעיות כספיות, כמו להרבה אורחים אחרים, אך לא בסדר-גודל כזה, העלול להניע אדם להתאבדות.

משום כך, היווה מותו של קופל תעלומה לידידיו ול-חוקרי המשטרה גם יחד.

העובדה שליד גופתו לא נמצאו כל עקבות שהם, לא סימני התכתשות ולא מימצאים אחרים, שהיו עשויים להעיד על מציאת אדם אחר בקירבתו ברגעיו האחרונים, הובילה למסקנה הראשונית כי היה כאן מיקרה של התאבדות.

גם למימצאי המעבדה המשטרתית, צורת היריה ברקה וה-עובדה שהוא נורה באקדחו הפרטי, העידו על התאבדות. לעומת זאת חסרו כמה פרטים שיכלו להשלים את הקביעה הסופית של התאבדות.

לא היה כל מניע נראה לעין שעלול היה להוביל להתאבדות. לא היה גם שמץ בהתנהגותו או בדבריו, שהעיד על כוונתו להתאבד. רובי גם לא השאיר אחריו כל מכתב הסבר — דבר נדיר לגבי מתאבדים, המשאירים אחריהם כמעט תמיד מכתב, בו הם מסבירים את הנימוקים שהביאו אותם ליטול את חייהם במדידתם.

אמרה אשתו חנה, העובדת כאחות בתחנת טיפת-חלב ב"באר-שבע": "קשה לתאר איזה חיים טובים היו לנו ואינו התאמה היתה בינינו. אהבנו זה את זה אחרי 22 שנות נישואין כמו שאהבנו בשנה הראשונה."

מותו של רובי קופל נשאר אפוף חידה ומיסתורין. הרמז היחיד למחש הצפוי נמצא רק באחד הסיפורים, שהשאיר במערכת והמתפרסמים בגליון זה (עמוד 24): הסיפור חיי אדם אינם שווים חיי זבוב. בלוח התיכונן של הגליון הנוכחי נרשם סיפור זה במילים הנידון למות, מבלי לדעת שגורל זה המתין לכותב הסיפור עצמו.

שנותיו הרבות בארץ, עדיין נותרו דיבורו המיבטא הייקי המובהק.

אביו של רובי, יוליוס קופל, היה בווינה אימפרטרי ובעל חברת סרטים. רובי נטש את בית-הוריו ועלה לארץ כאידי-אליסט ציוני, הצטרף לקיבוץ אלונים, בו היה חבר עד פרוץ מלחמת העולם השנייה. מייד עם פרוץ המלחמה התגייס

קופל (שמאל) עם בן-גוריון

כלל להגשים את איומיהם. אחר-כך טמן רובי את הגלויה בכיס מיקסטרונו והשתתף בישיבת המערכת.

אחת לשבוע, בדרך כלל בימי חמישי, היה רובי קופל נוהג לעלות מבאר-שבע לתל-אביב, כדי להשתתף בישיבת המערכת. הוא לא היה חייב לעשות זאת. למעשה היה מעמדו בעיתון ככתב במישרה חלקית. חובתו לגבי העיתון היתה לדאוג לכיסוי מאורעות מיוחדים המתרחשים בדרום הארץ, בנגב, בחלק האזרחי של רצועת עזה וצפון סיני. אבל יותר משראה את עצמו כנציג העולם הזה בדרום, ראה רובי קופל את ייעודו כנציג הדרום בעולם הזה. אילו היה העיתון מפרסם את כל הכתבות והסיפורים, אותם כתב מדי שבוע, היה מתקבל הרושם, שרוב מה שקורה בארץ מתרחש בחלק הדרומי שלה.

רובי היה נוהג "לחרוש" את כל ישובי הדרום, את ה'מושבים, הקיבוצים, עיירות-הפיתוח ושכטי הבדואים, כדי לחפש אחר סיפורים. לישיבות המערכת היה נוהג להגיע, בדרך כלל, כדי לשכנע את המערכת בחשיבותם של סיפורים אלה ובתועלת שפיירסומם עשוי להביא לתושבי הדרום.

גם בתקופה בה לא העזו אורחים ישראלים לבקר בעזה, היה רובי חוגר את האקדה הפרטי שלו, יוצא לשוטט ב'רחובות עזה או בישובי הרצועה האחרים, ללא כל יחסי, כשהוא בטוח בעצמו שבשעת הצורך יוכל לחיי.

המצב הבריטי ללח"י

כך היה גם ביום החמישי האחרון. רובי הגיע למערכת אחרי ביקור ברצועה, כשהוא נושא עימו את אקדחו. הוא הביא עימו ערימה של כתבות וצילומים, אותם צילם במו-ידיו, לפירסום. לא היה שום דבר מוזר או יוצא-דופן בהתנהגותו. בהומור הייקי שלו התבדח עם חברי המערכת, קיבל על עצמו בישיבת תפקידים נוספים לביצוע גליון הבא של העיתון, נשאר במערכת עד שעות אחר-צהריים, כדי לסייע בגרמנית השגורה בפיו בתרגום חומר שהגיע למערכת ב'גרמנית.

עליו חולם שר האוצר פנחס ספיר — 101%.

בת-סוהר

מדוע ניסה הנער

להתאבד בכלא?

השעה היתה 12.35 בצהרי יום החמישי, 11:1 למרץ, כאשר לחדר העזרה-הראשונה

את דרך החישוב של המס אחרי התיקון שיוכנס בו:

38% מההכנסות הנקיות של החברה נלקחות כמס חברות רגיל.

62% הנוותרים לדיבידנד יהיו בעלי ה'מניות חייבים בתשלום מס של 81% שהוא

50% מהרווח הכללי.

אלה יש להוסיף 9% ששילמה החברה כמלווה חיסכון חובה, ועוד 7% מ-62% כמלווה ביטחון, שהם 4% מהרווח הכללי. סיכום האחוזים מראה את שיעור המס

מוצע על-ידי האוצר, עשוי להגדיל את שיעור המס המוטל על חברה פרטית ובע' לי מניותיה על-ד 88.5% מהכנסה החייבת במס.

חישוב שעשה השבוע רואה החשבון ה' צעיר ירון ליואי, הוכיח כי בצורת חישוב מסויימת, עשוי התיקון החדש בחוק להביא את פ' כל המיסים שיוטלו על חברה פר' טית ל-101%.

במאמר שפירסם בהארץ, הרגים ליואי